

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 107.009 van 27 mei 2002

A. 102.000/V-1601.

In zake: **JASSOGNE Danielle,**

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Ph. LEVERT, advocaat,
Louizalaan 149/1
1050 Brussel,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Vice-Eerste Minister en Minister van Buitenlandse Zaken,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. A. VERRIEST, advocaat,
Louizalaan 390/12
1050 Brussel.

Tussenkomende partij:

DEVADDER Jan,
Kievitlaan 22
9000 Gent.

**DE RAAD VAN STATE, Ve KAMER,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien de op 20 maart 2001 ingestelde vordering, waarbij Danielle JASSOGNE de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van het koninklijk besluit van 22 december 2000 waarbij de heer Jan DEVADDER, adviseur-generaal, met ingang van 1 oktober 2000 bevorderd wordt tot directeur-generaal juridische zaken bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Internationale Samenwerking;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekster de nietigverklaring van dezelfde handeling vordert;

Gezien het verzoek tot tussenkomst, ingediend door Jan DEVADDER op 26 april 2001;

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag van Mevr. DEBUSSCHERE, eerste auditeur bij de Raad van State, opgemaakt in het kader van het kort geding;

Gelet op de beschikking van 15 januari 2002, waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 12 februari 2002;

Gelet op de kennisgeving, aan de partijen, van het verslag en van de beschikking tot vaststelling van de rechtsdag;

Gehoord het verslag van de heer LIENARDY, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. LEVERT, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, van Mr. VERRIEST, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt, en van de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Mevr. DEBUSSCHERE, eerste auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat er grond bestaat om het verzoek tot tussenkomst in het kort geding, ingediend door Jan DEVADDER, de begunstigde van de bestreden handeling, in te willigen;

I. DE FEITEN

Overwegende dat de feiten dienstig voor het onderzoek van de vordering tot schorsing als volgt kunnen worden samengevat :

1. Verzoekster is leidinggevend ambtenaar bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Bij een koninklijk besluit van 14 maart 1989 is zij met ingang van 1 januari 1989 tot bestuursdirecteur (rang 15) in het Franse taalkader bevorderd.

2. Op 30 juni 2000 wordt in het Belgisch Staatsblad bekendgemaakt dat een betrekking van directeur-generaal juridische zaken vacant is.

3. De directieraad die bevoegd is voor de personeelsleden van de carrière buitenlandse dienst komt op 17 juli 2000 bijeen. Na een geheime stemming wordt de benoeming voorgesteld van de heer DE WEVER (N) en de heer LASTSCHENKO (F), zowel om in die betrekking te worden benoemd als om voorlopig te worden aangewezen.

4. Op 24 augustus 2000, nadat hij aan de benoembaarheidsvoorwaarden is herinnerd, hoort de directieraad van het hoofdbestuur de kandidaten, vergelijkt hun aanspraken en verdiensten en keurt bij geheime stemming de volgende rangschikking goed :

1. De heer DEVADDER (N)
2. De heer RIETJENS (N)
3. Mevrouw JASSOGNE (F) en de heer VAN DER VEKEN (N), ex aequo.

Vervolgens onderzoekt de directieraad de kwestie van de toewijzing van de hogere functie van directeur-generaal juridische zaken. Hij draagt unaniem mevrouw SNYERS (F) en de heer DEVADDER (N) voor, en benadrukt daarbij dat het evenwicht in de verdeling van de betrekkingen over de taalrollen in rang 16 niet uit het oog mag worden verloren; die betrekkingen zijn op dat tijdstip verdeeld over drie Franstaligen en twee Nederlandstaligen.

5. Bij ministerieel besluit van 2 oktober 2000 wordt de heer DEVADDER aangewezen voor de uitoefening van de hogere functie. Bij een beroep ingesteld op 28 november 2000 heeft verzoekster de schorsing en de nietigverklaring gevorderd van die beslissing. Bij zijn arrest nr. 96.957 van 26 juni 2001 heeft de Raad van State beslist dat er geen grond meer was om uitspraak te doen over de vordering tot schorsing, aangezien de heer Devadder in de bewuste betrekking was benoemd.

6. Op 17 oktober 2000 dient verzoekster een klacht in tegen de voordracht voor benoeming. Ze vraagt dat haar een aantal stukken worden overgezonden en geeft te kennen dat ze door de directieraad gehoord wil worden.

7. De directieraad hoort verzoekster tijdens zijn vergadering van 30 november omtrent haar klachten over de regelmatigheid van de aan de gang zijnde procedure en over de foute inlichtingen die aan de raad zouden zijn bezorgd. De directieraad bevestigt bij stemming de vorige rangschikking (16 ja-stemmen, 1 nee-stem, 2 onthoudingen).

8. Bij koninklijk besluit van 22 december 2000 benoemt de verwerende partij de heer DEVADDER (N) met ingang van 1 oktober 2000 tot directeur-generaal juridische zaken.

Dat besluit is gemotiveerd als volgt :

" Gelet op de met redenen omklede adviezen van de Directieraad voor het Hoofdbestuur en de Directieraad voor ambtenaren van de Buitenlandse dienst van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Internationale Samenwerking;

Overwegende dat na het onderzoek van alle titels en verdiensten van de kandidaten van beide carrières die in aanmerking kwamen voor deze functie, na het vergelijken van hun geschiktheid en meer bepaald hun kwaliteiten inzake het beheer van een openbare dienst, blijkt uit alle gegevens dat de heer Jan DEVADDER de meest geschikte ambtenaar is voor deze functie op basis van zijn persoonlijke en professionele kwaliteiten;

Overwegende dat hij bewezen heeft, zowel bij de uitoefening van zijn functies bij de directie-generaal Juridische Zaken als bij de directie-generaal Consulaire Zaken

de nodige leiding te kunnen geven aan de diensten die onder zijn bevoegdheid vallen;

Overwegende dat gebleken is dat hij in staat is op basis van een duidelijke juridische synthese de nodige beslissingen te nemen, wat een essentieel gegeven is als verantwoordelijke voor het beheer van een openbare dienst;

Overwegende dat hij tevens bewezen heeft te beschikken over de nodige communicatievaardigheid om het personeel te motiveren;

Overwegende dat hij een zeer grote ervaring heeft in het behandelen van juridische dossiers en dit in de verschillende rechtsgebieden die door de directie-generaal juridische zaken worden behandeld, dat hij deze ervaring heeft opgedaan sedert 1985 tijdens de uitoefening van de functie van adjunct-adviseur, adviseur, en sedert 1992 als adviseur-generaal, taaladjunct toegevoegd bij de twee opeenvolgende directeurs-generaal, dat hij met name de Belgische Staat vertegenwoordigd heeft voor internationale hoven evenals meermaals België vertegenwoordigd heeft en onderhandelingen geleid heeft in verschillende internationale organisaties;

Overwegende dat de Directieraad voor het Hoofdbestuur de heer Jan DEVADDER met absolute meerderheid heeft voorgesteld als eerste kandidaat voor de functie van directeur-generaal Juridische Zaken;”.

Dat is de bestreden handeling, die bij uittreksel is bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 1 februari 2001 en bij dienstorder nr. 2001/02 van 24 januari 2001 ter kennis van het personeel is gebracht.

II. IN RECHTE

Overwegende dat volgens artikel 17, § 2, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, "de schorsing van de tenuitvoerlegging (...) alleen kan worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen";

Overwegende dat verzoekster een eerste middel ontleent aan schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 34 van het koninklijk besluit van 3 juni 1999 houdende het organiek reglement van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Internationale Samenwerking, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aan feitelijke en rechtelijke dwaling omtrent de motieven van de bestreden handeling, alsook aan kennelijke dwaling omtrent de beoordeling en aan machtsoverschrijding; dat verzoekster in een eerste onderdeel stelt dat de bestreden handeling niet uitdrukkelijk is gemotiveerd uit het oogpunt van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dat de verwerende partij in de bestreden handeling de juridische en feitelijke overwegingen moest opgeven die eraan ten grondslag liggen, alsook, overeenkomstig het arrest DELOGE, nr. 90.216 van 13 oktober 2000, de redenen waarom ze de andere kandidaat of kandidaten meent te moeten afwijzen; dat ze voorts op basis van overwegingen uit arrest JASSOGNE nr. 81.601 van 2 juli 1999 aanvoert dat de steller van de bestreden handeling behoorde aan te geven waarom de geweerde kandidaten, waartoe zij behoort, zijn afgewezen; dat verzoekster in een tweede onderdeel aanvoert dat "de bestreden handeling niet op relevante, voldoende en wettelijk aanvaardbare motieven berust en dat op zijn minst een kennelijke dwaling omtrent de beoordeling is begaan", dat de eerste overweging van de bestreden handeling niet meer is dan een holle frase, aangezien ze de benoeming van ongeacht welke andere kandidaat zou kunnen verantwoorden en de bestreden handeling des te meer had moeten worden gemotiveerd daar de directieraad van het hoofdbestuur van het Ministerie van Buitenlandse Zaken volgens de notulen van de vergadering van 24 augustus 2000 opmerkt dat "wat de aanspraken betreft, kan worden gesteld dat alle kandidaten over de nodige aanspraken beschikken om in dat ambt te worden benoemd, met enige nuances inzake het beheer van een overheidsdienst waarin enkele kandidaten duidelijk meer ervaring hebben en beter onderlegd zijn"; dat verzoekster voorts aanvoert dat in het voornoemde arrest nr. 81.601 is geoordeeld dat zij over de aanspraken en verdiensten beschikte om het ambt van directeur-generaal juridische zaken te bekleden en dus een betrekking van rang 16 uit te oefenen; dat volgens verzoekster dezelfde kritiek geldt voor de tweede overweging van de bestreden handeling, aangevuld met de kritiek dat de verwijzing naar de ervaring van de

tussenkomende partij als waarnemend directeur-generaal juridische zaken onwettig is, zoals zij beweert in het kader van haar beroep G/A. 97.882/XII-1958, dat nog hangende is; dat verzoekster stelt dat de derde overweging evenmin relevant is, aangezien uit de notulen van de directieraad van 24 augustus 2000 blijkt dat alle kandidaten, onder wie verzoekster, alle vereiste juridische kwaliteiten bezaten om te worden benoemd in de aangevochten betrekking en dat uit haar vroegere werk en inzonderheid uit haar werk bij de dienst P12, die belast is met de omzetting van het Europese recht in het interne recht, blijkt dat verzoekster over dezelfde kwaliteiten beschikt als de tussenkomende partij; dat de vierde overweging over de communicatievaardigheid met het oog de motivering van het personeel, volgens haar niet ten genoegen van recht gemotiveerd is, zoals blijkt uit de voornoemde notulen van 24 augustus 2000; dat ze opmerkt dat de bestreden handeling in haar vijfde overweging onvoldoende gemotiveerd is, aangezien daarin alleen gewag wordt gemaakt van de weg die de tussenkomende partij sinds 1985 bij de directie-generaal juridische zaken heeft afgelegd; dat verzoekster voorts stelt dat in het genoemde arrest nr. 81.601 geoordeeld is dat zij over de nodige aanspraken en verdiensten beschikte om het ambt van directeur-generaal juridische zaken te bekleden en dus een betrekking van rang 16 uit te oefenen en dat de opsomming van de verschillende taken van de tussenkomende partij op zich dus niet voldoende is om haar keuze te rechtvaardigen; dat verzoekster in verband met de ervaring in internationale onderhandelingen erop wijst dat zij ook ervaring terzake heeft opgedaan toen zij bij de directie-generaal Buitenlandse Handel werkzaam was en in die hoedanigheid verschillende delegaties heeft voorgezeten in het kader van het sluiten van verdragen tot bescherming en bevordering van investeringen en naar aanleiding van betwiste dossiers; dat verzoekster uit de voorgaande kritiek afleidt dat het middel ernstig is;

Overwegende dat de verwerende partij in verband met het eerste onderdeel van het eerste middel verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State en erop attendeert dat, wanneer het zoals in het onderhavige geval gaat om een benoeming waarop verscheidene kandidaten aanspraak kunnen maken, in de motivering inzonderheid niet alleen moet worden aangegeven dat de aanspraken en verdiensten vergeleken zijn, maar ook moet worden opgegeven waarom de voorkeur is gegeven aan de gegadigde die benoemd is; dat in de motivering daarentegen niet hoeft

te worden vermeld waarom een bepaalde kandidatuur geweerd is dat ze aanvoert dat de toedracht van de bestreden handeling anders is dan die van het genoemde arrest DELOGE, waar twee kandidaten een unaniem gunstig advies hadden gekregen, terwijl in de voorliggende zaak uit de notulen en de stemmingen van de directieraad van het hoofdbestuur blijkt dat deze een zeer genuanceerde beoordeling van de verschillende, met elkaar wedijverende kandidaten heeft gemaakt en dat de leden van de directieraad geen unaniem gunstig advies over de vier met elkaar wedijverende kandidaten hebben gegeven; dat de verwerende partij betwist dat de verdiensten van de verzoekende partij in het genoemde arrest 81.601 als vergelijkbaar met of op sommige punten als beter zouden zijn beschouwd dan die van de ambtenaar die de voorkeur heeft gekregen op haar; dat de verwerende partij tot de slotsom komt dat het eerste onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verwerende partij in verband met het tweede onderdeel van het eerste middel antwoordt dat de eerste overweging van de bestreden handeling geen holle frase is, aangezien er rekening is gehouden met het omstandige advies van de directieraad van het hoofdbestuur en met het feit dat sommige leden van die directieraad zich gunstig hebben uitgelaten over de bekwaamheden van de tussenkomende partij op het gebied van het beheer en daar die directieraad, na nogmaals gewezen te hebben op het grote belang van dat criterium, voor de tussenkomende partij heeft gestemd; dat de verwerende partij ook nog aanvoert dat “de benoemende overheid, door in de bestreden handeling te vermelden dat de tussenkomende partij, inzonderheid op basis van de vergelijking van de aanspraken en verdiensten en meer bepaald gelet op de maatstaf van bekwaamheid om een openbare dienst te beheren, van alle met elkaar wedijverende kandidaten de meest geschikte is om tot directeur-generaal juridische zaken te worden aangesteld, zich aansluit bij wat erg duidelijk is uiteengezet in de notulen van de directieraad van 24 augustus 2000”; dat ze voorts stelt dat verzoeksters verwijzing naar het genoemde arrest nr. 81.601 niet relevant is, aangezien het om een andere bevordering ging zodat de toenmalige beoordeling van de kandidaten niet in aanmerking kan worden genomen in de onderhavige benoemingsprocedure;

Overwegende, in verband met de tweede overweging, dat de verwerende partij vaststelt dat “de bestreden handeling verwijst naar wat erg duidelijk is uiteengezet tijdens de vergadering van de directieraad van het hoofdbestuur van 24 augustus 2000”, dat in die overweging geen gewag wordt gemaakt van de werkzaamheden van de tussenkomende partij als “waarneemster” en dat de directieraad bij de rangschikking van de kandidaten geen rekening heeft kunnen houden met de ervaring van de tussenkomende partij als waarnemend directeur-generaal, aangezien de tussenkomende partij die functie nog niet uitoefende op het ogenblik dat de raad zijn voordracht deed;

Overwegende dat de verwerende partij in verband met de derde overweging aanvoert dat ze geen kennelijke dwaling omtrent de beoordeling heeft begaan door de kwaliteiten van de tussenkomende partij, zoals die daarin zijn uiteengezet, te erkennen;

Overwegende dat de verwerende partij in verband met de vierde overweging constateert dat uit de notulen van 24 augustus 2000 blijkt dat de tussenkomende partij communicatievaardig is en het personeel kan motiveren; dat ze voorts stelt dat de benoemende overheid in het kader van een bevorderingsprocedure acht moet slaan op alle gegevens van het administratief dossier en op de verschillende notulen van het directiecomité;

Overwegende dat de verwerende partij in verband met de vijfde overweging betoogt dat ze redelijkerwijze en adequaat acht heeft kunnen slaan op de hele loopbaan van de tussenkomende partij, in het bijzonder op de ervaring in het beheren van juridische dossiers die zij tijdens haar loopbaan heeft opgedaan; dat de verwerende partij eraan herinnert dat ze rekening heeft gehouden met de adviezen van de directieraad, dat die overweging, ondanks de motivering van het genoemde arrest nr. 81.601, relevant blijft en dat de directieraad de ervaring van drie andere kandidaten heeft onderzocht in het licht van het essentieel geachte criterium ‘visie op het beheer van een openbare dienst’; dat de verwerende partij voorts stelt dat een bestuurshandeling in haar geheel moet worden gelezen, dat verzoeksters verwijzing naar een vroegere bevorderingsprocedure niet relevant is; dat de verwerende partij in

verband met de andere bezwaren die tegen de tussenkomende partij zijn geuit, verwijst naar het curriculum vitae dat de tussenkomende partij op 6 juli 2000 aan het secretariaat-generaal heeft bezorgd en verklaart dat ze aandacht heeft geschonken aan dat curriculum vitae, net zoals aan die van de andere kandidaten;

Overwegende dat de verwerende partij tegen verzoeksters kritiek op de zesde overweging inbrengt dat die kritiek niet gegrond is, gelet op de antwoorden die zijn gegeven op de kritiek die op de andere overwegingen van de bestreden handeling waren geuit; dat ze besluit dat het tweede onderdeel van het middel niet ernstig is;

Overwegende dat de tussenkomende partij aanvoert dat de huidige situatie niet kan worden vergeleken met die waarover uitspraak is gedaan in het genoemde arrest DELOGE, dat de minister naar aanleiding van de beraadslagingen van de directieraad niet te maken heeft gehad met gelijkwaardig geachte kandidaten en dat hij het benoemingsbesluit bijgevolg niet hoefde te motiveren ten opzichte van de kandidaten die hij weerde; dat ze stelt dat de verzoekende partij de motivering van het bestreden benoemingsbesluit te kwader trouw interpreteert, aangezien de beroepservaring van de tussenkomende partij bij de juridische dienst dateert van 1985, los van de drie maanden gedurende welke zij hogere functies heeft uitgeoefend; dat de tussenkomende partij aanvoert dat de overige overwegingen van de bestreden handeling eveneens feitelijk zijn gestaafd, dat haar beroepservaring aldus in haar sollicitatiebrief wordt bewezen en dat de directieraad er rekening mee heeft gehouden;

Overwegende dat de benoemende overheid een bestuurshandeling met juridische en feitelijke redenen moet omkleden; dat ze moet aangeven waarom de benoemde kandidaat is gekozen; dat ze niet hoeft aan te geven waarom de overige kandidaten niet zijn gekozen; dat de zaken anders liggen wanneer ze afwijkt van de rangschikking die haar wordt voorgelegd of wanneer de voorgedragen kandidaten eenzelfde unaniem gunstige beoordeling hebben gekregen; dat de verwijzing naar het arrest DELOGE in het onderhavige geval niet relevant is; dat immers uit de notulen en de stemmingen van de directieraad van het Ministerie van Buitenlandse Zaken blijkt dat die directieraad op 24 augustus 2000 een rangschikking heeft opgemaakt van de

kandidaten die naar de vacant verklaarde betrekking van directeur-generaal juridische zaken dongen, waarbij de tussenkomende partij in de eerste ronde als eerste was gerangschikt en verzoekster in de tweede ronde ex aequo als derde was gerangschikt; dat aan de benoemende overheid een duidelijke rangschikking van de kandidaten is voorgelegd, dat die overheid de kandidaat heeft benoemd die als eerste was gerangschikt en haar beslissing op dat punt heeft gemotiveerd, dat ze bovendien niet hoefde aan te geven waarom ze geen kandidaat had gekozen die slechter was gerangschikt; dat het eerste onderdeel van het middel niet ernstig is;

Overwegende dat de benoemende overheid geen kennelijke dwaling omtrent de beoordeling van de verdiensten van de kandidaten lijkt te hebben begaan; dat de overwegingen van de bestreden handeling gebaseerd zijn op het oordeel dat de directieraad heeft gegeven na het horen van de kandidaten, die de gelegenheid hebben gekregen hun curriculum vitae in te dienen en aan wie vragen zijn gesteld over het beheer van de directie-generaal waar ze de betrekking van directeur-generaal zouden willen uitoefenen; dat in de notulen verslag wordt uitgebracht over de bevindingen van de leden van de directieraad, die vervolgens bij geheime stemming hun beoordeling hebben geuit; dat het noch onjuist noch onredelijk is dat acht geslagen wordt op de omstandigheid dat de tussenkomende partij kan bogen op meer dan vijftien jaar ervaring op de juridische dienst en dat haar bekwaamheid om een openbare dienst te beheren en het personeel te motiveren, positief wordt beoordeeld; dat het tweede onderdeel van het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoekster een tweede middel ontleent aan schending van artikel 43, §§ 3 en 5, van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966, aan dwaling omtrent de motieven van de handeling en aan machtsoverschrijding, op de grond dat bij de bestreden handeling de tussenkomende partij met ingang van 1 oktober 2000 tot directeur-generaal juridische zaken wordt benoemd, terwijl die betrekking aan een Franstalige ambtenaar had moeten worden toegekend; dat verzoekster eerst wijst op de beginselen die zijn vastgelegd in de rechtspraak van de Raad van State en vervolgens opmerkt dat luidens de notulen van de vergadering van de directieraad van 24 augustus 2000, het functionele evenwicht in rang 16 drie Franstaligen en twee Nederlandstaligen

bedraagt; dat ze opmerkt dat in die redenering geen rekening wordt gehouden met de ambtenaren van rang 15, noch met de secretaris-generaal van het departement van rang 17, die samen met rang 16 de eerste trap van de hiërarchie vormen; dat indien op basis van de rechtspraak van de Raad van State uitsluitend rekening wordt gehouden met de rangen 16 en 17, er een evenwichtige verdeling tussen de twee taalgroepen bestond, zodat de directieraad een fout heeft begaan, te meer daar een secretaris-generaal volgens verzoekster overeenstemt met twee directeurs-generaal, dat "de bevordering tot directeur-generaal juridische zaken bijgevolg had moeten worden toegekend aan een ambtenaar van de Franse taalrol"; dat verzoekster voorts opmerkt dat bij die verdeling evenmin rekening wordt gehouden met het feit dat de heer P. RIETJENS (N) op 19 april 1999 boventallig tot directeur-generaal is benoemd en dat niet uit het oog mag worden verloren dat de bevordering van de heer G. GENOT (F) tot directeur-generaal en de aanstelling van mevrouw C. FUNES-NOPPEN (F) tot bijzonder commissaris voor ontwikkelingssamenwerking onrechtmatig zijn, welke handelingen overigens door de verzoekende partij zijn aangevochten; en dat wanneer die handelingen zouden worden vernietigd, het evenwicht op de datum van de bestreden handeling duidelijk verstoord zou zijn in het nadeel van de Franse taalrol;

Overwegende dat de verwerende partij erop wijst dat artikel 1 van het koninklijk besluit van 30 april 1999 tot vaststelling van de personeelsformatie van het Hoofdbestuur van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Internationale Samenwerking in de volgende betrekkingen voor het administratief personeel van niveau 1 voorziet: een secretaris-generaal, zes directeurs-generaal en negenentwintig adviseurs-generaal, en dat een ambtenaar, als hij wordt aangewezen om een hogere functie uit te oefenen, de betrekking die overeenstemt met de graad waarin hij vast benoemd is, blijft blokkeren op de personeelsformatie en dat zulk een aanwijzing op dezelfde trap van de hiërarchie niets verandert aan de bestaande algemene ongelijke verdeling op die trap ten nadele van de betrekkingen van de Franse taalrol; dat de verwerende partij voorts stelt dat de benoemende overheid via een nota van 29 september 2000 in het bezit was van een tabel met de situatie op 1 september 2000 van de bezetting van het taalkader van de rangen 15, 16 en 17; dat die tabel er als volgt uitzag:

	F	F (Tweetalig)	N	N (Tweetalig)
rang 17	-	-	-	1
rang 16	1	2	1	1
rang 15	13	1	9	1
Totaal	14	3	10	3

dat de verwerende partij aanvoert dat rekening moet worden gehouden met de totale bezetting van de eerste trap van de hiërarchie, als men wil analyseren of de verdeling in overeenstemming is met artikel 43, § 3, van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966; dat ze vaststelt dat er 17 ambtenaren van de Franse taalrol en 13 van de Nederlandse taalrol zijn; dat ze van oordeel is dat overeenkomstig het koninklijk besluit van 30 november 1966 betreffende de aanwijzing van tweetalige adjuncten in de centrale diensten de heer RIETJENS (N) een ambtenaar van rang 15 en niet van rang 16 is; dat ze daaruit afleidt dat de in het middel genoemde bepalingen niet geschonden zijn; dat de verwerende partij betwist dat de rechtspraak van het door verzoekster aangevoerde arrest DEWAEL nr. 15.961 van 10 juli 1973 in het onderhavige geval kan worden toegepast; dat ze eraan herinnert dat de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen van openbare orde zijn, dat ze strikt moeten worden uitgelegd, dat er niet vanuit kan worden gegaan dat de betrekking van secretaris-generaal “overeenstemt met” twee betrekkingen van directeur-generaal in de zin van artikel 43, § 3, van de genoemde gecoördineerde wetten en dat, als een Franstalige ambtenaar was aangewezen, de ongelijkheid tussen de twee taalrollen op de eerste trap van de hiërarchie nog groter zou zijn geworden ten nadele van de Nederlandse taalrol; dat de verwerende partij de Raad van State verzoekt de argumenten van de verzoekende partij te toetsen in het licht van de situatie die bestaat op het ogenblik dat de zaak wordt onderzocht en niet op basis van de strekking van arresten die nog niet zijn gewezen;

Overwegende dat de tussenkomende partij eraan herinnert dat de wet bepaalt dat er een evenwicht moet bestaan op de eerste trap van de hiërarchie en dat de rechtspraak die een evenwicht tussen de trappen eist, niet kennelijk geschonden

is; dat ze betwist dat een secretaris-generaal “overeenstemt met” twee directeurs-generaal; dat ze uit de situatie op de dag van de benoeming afleidt dat het absoluut noodzakelijk was een Nederlandstalige ambtenaar in rang 16 te benoemen;

Overwegende dat artikel 43, § 3, eerste lid, van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966, als volgt luidt :

" De Koning bepaalt, voor een duur van ten hoogste zes jaar, die kan worden verlengd zo geen wijziging optreedt, voor iedere centrale dienst, het percentage betrekkingen dat aan het Nederlands en aan het Frans kader dient toegewezen met inachtneming, op alle trappen van de hiërarchie, van het wezenlijk belang dat de Nederlandse en Franse taalgebieden respectievelijk voor iedere dienst vertegenwoordigen. Nochtans, voor de graden van rang 13 en hoger en de graden die gelijkwaardig zijn, worden de betrekkingen, op alle trappen van de hiërarchie, in gelijke percentages verdeeld tussen de twee kaders";

dat § 5 van dat artikel als volgt luidt :

" De bevorderingen geschieden per kader. De ambtenaren, die het bewijs van hun tweetaligheid hebben geleverd in bovenaangeduide vorm, mogen deelnemen aan de bevorderingen zowel in het tweetalig kader als in het kader dat overeenkomt met de rol waarop zij ingeschreven zijn. De toepassing van deze regel mag nochtans het ten behoeve van het tweetalig kader bepaald evenwicht niet schaden";

dat het koninklijk besluit van 14 september 1994 tot vaststelling, met het oog op de toepassing van artikel 43 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966, van de graden van de ambtenaren van bepaalde centrale diensten, die eenzelfde trap van de hiërarchie vormen, bepaalt dat de graden van rang 17, 16 en 15 tot de eerste trap van de hiërarchie behoren en dat volgens het koninklijk besluit van 30 april 1999 tot vaststelling van de personeelsformatie van het Hoofdbestuur van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Internationale Samenwerking, de betrekkingen die overeenstemmen met de rangen 17, 16 en 15 als volgt worden verdeeld: een secretaris-generaal, zes directeurs-generaal, negenentwintig adviseurs-generaal;

Overwegende dat de bezetting van de taalkaders moet worden beoordeeld op het ogenblik dat de bestreden handeling is gesteld; dat geen rekening hoeft te worden gehouden met de eventuele nietigverklaring of intrekking van andere benoemingsbesluiten die zijn tussengekomen na de bestreden benoeming of nog zullen

tussenkomen; dat de heer RIETJENS (N) overeenkomstig het voornoemde koninklijk besluit van 30 november 1966 een ambtenaar van rang 15 en niet van rang 16 is; dat 30 van de 36 betrekkingen waarin de formatie voorziet, op 1 augustus 2000 als volgt waren verdeeld :

	F	F (Tweetalig)	N	N (Tweetalig)
rang 17	-	-	-	1
rang 16	1	2	1	1
rang 15	13	1	9	1
Totaal	14	3	10	3

dat dit nog altijd zo was toen de bestreden handeling is gesteld; dat de vacante betrekking tot rang 16 behoorde; dat in die rang al drie betrekkingen werden bekleed door ambtenaren van de Franse taalrol, dat de benoemende overheid op de taalpariteit in die rang moest letten; dat dus geen rekening hoeft te worden gehouden met de andere argumenten die verzoekster tot staving van dat middel aanvoert; dat de verwerende partij, als ze het taalevenwicht niet wilde verstoren, dus niet anders kon dan een ambtenaar van de Nederlandse taalrol benoemen; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoekster een derde middel ontleent aan machtsafwending, doordat bij de bestreden handeling de heer DEVADDER, adviseur-generaal, met ingang van 1 oktober 2000 tot directeur-generaal juridische zaken wordt benoemd, terwijl “de bestreden handeling alleen is gesteld om te verhinderen dat verzoekster directeur-generaal bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Internationale Samenwerking zou worden”;

Overwegende dat de verzoekende partij aanvoert dat uit de toedracht van de zaak blijkt dat de verwerende partij “per se de heer G. GENOT tot directeur-generaal consulaire zaken bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Internationale Samenwerking heeft willen bevorderen”; dat die bevorderingen tweemaal zijn vernietigd, dat die beslissingen gepaard gingen "met de

weigering om verzoekster in die betrekking te bevorderen" en tot doel hadden die ambtenaar ervaring in een betrekking van directeur-generaal te verschaffen; dat verzoekster er ook op wijst dat "de omstandigheid dat mevrouw Raymonde FOUCART, die nochtans tot 2004 gedetacheerd was, nauwelijks twee weken na het aannemen van het bestreden besluit van haar functie bij de permanente vertegenwoordiging van België bij de Europese Unie ontheven is en gedetacheerd is naar het kabinet van de Minister van Buitenlandse Zaken" en dat de aanstelling bij de permanente vertegenwoordiging "de 'noodzakelijke' voorwaarde was voor het open verklaren van de betrekking van directeur-generaal juridische zaken" en dat vervolgens "de toevoeging van de heer P. RIETJENS aan de vertegenwoordiging van België bij de Europese Unie elk beroep van die kandidaat tegen de bestreden handeling kan uitsluiten"; dat verzoekster voorts stelt dat het bestreden besluit is uitgevaardigd in weerwil van het belang van de dienst en de aanspraken en verdiensten van verzoekster;

Overwegende dat de verwerende partij eerst aanvoert dat het middel feitelijke grondslag mist, dat de benoeming van de tussenkomende partij tot directeur-generaal juridische zaken niet tot gevolg heeft dat verzoekster geen directeur-generaal kan worden, dat de benoemende overheid, met het oog op een bevordering tot directeur-generaal, de aanspraken en verdiensten van de mededingende kandidaten beoordeelt, inzonderheid op basis van de voordracht van de betrokken directieraad of -raden, dat de bestreden handeling geen nieuwe afkeuring van verzoekster inhoudt omtrent haar bekwaamheid om het ambt van directeur-generaal uit te oefenen, maar voortvloeit uit de legitieme beoordeling van de met elkaar wedijverende kandidaten of, in andere door verzoekster aangehaalde gevallen, uit de voorkeur voor een andere kandidaat op basis van dossiers over die bevorderingen; dat de laatste tien jaar talrijke personen bij die verschillende bevorderingsprocedures betrokken waren, hetzij als benoemende overheid, hetzij als lid van directieraden die bij geheime stemming uitspraak doen en telkens erg verschillend waren samengesteld; dat de verwerende partij vervolgens aanvoert dat het middel wettelijke grondslag mist, dat verzoekster niet aantoot dat de benoeming van de tussenkomende partij in strijd met het algemeen belang is geschied, dat op basis van het omstandige advies van 24 augustus 2000 van de directieraad en op de grondslag van de notulen van 20 november 2000

van de directieraad van het hoofdbestuur en gelet op de beoordeling door de leden van die raad en de uitgebrachte stemmen, de verwerende partij terecht heeft kunnen oordelen dat de tussenkomende partij het best beantwoordde aan het profiel van de functie van directeur-generaal juridische zaken, dat een adviseur-generaal niet automatisch tot directeur-generaal wordt benoemd, maar dat die benoeming geschiedt op basis van de toetsing van alle gegevens van de loopbaan van de kandidaten en de adviezen van de betrokken directieraden; dat de verwerende partij in verband met haar “herhaalde onwettige daden” verwijst naar de motivering van de arresten tot nietigverklaring van die zaken en naar de uitslag van de stemmingen door de directieraden; dat de verwerende partij ook aanvoert dat verzoekster haar oordeel niet in de plaats vermag te stellen van dat van de Minister van Buitenlandse Zaken wanneer ze er kritiek op heeft dat mevrouw R. FOUCART naar zijn kabinet is gedetacheerd en dat de heer P. RIETJENS bij de permanente vertegenwoordiging van België bij de Europese Unie is aangesteld om het werk van mevrouw R. FOUCART voort te zetten, aangezien verzoeksters bewering dat de heer P. RIETJENS die aanstelling zou hebben gekregen om te voorkomen dat hij de benoeming van de tussenkomende partij zou aanvechten, gebaseerd is op verzoeksters persoonlijke visie op de werking van een ministerie; dat de verwerende partij tot de slotsom komt dat de argumenten van verzoekster feitelijke en rechtelijke grondslag missen en dat haar derde middel niet ernstig is;

Overwegende dat de tussenkomende partij aanvoert dat de benoeming tot directeur-generaal geen automatisch recht is, maar het resultaat is van een procedure tijdens welke de overheid nagaat of de leidinggevende ambtenaren de vereiste capaciteiten bezitten, dat uit de beraadslagingen van de directieraad duidelijk blijkt dat de capaciteiten van de kandidaten uitvoerig zijn besproken en geëvalueerd, dat de bestreden handeling in die zin gemotiveerd is, dat verzoekster haar beweringen niet bewijst, maar louter een vermoeden formuleert;

Overwegende dat de omstandigheden die door verzoekster worden omschreven, niet voldoende zijn om te bewijzen dat de bestreden handeling zou zijn gesteld om haar te schaden en dat er machtsafwending mee gemoeid zou zijn; dat de omstandigheid dat andere benoemingen waarvoor verzoekster kandidaat was,

vernietigd zijn, niet aantoonde dat de verwerende partij haar tijdens de onderhavige procedure bewust wou weren; dat de omstandigheid dat verzoekster niet bevorderd is tot de betrekking waarnaar zij dong, evenmin impliceert dat er machtsafwending mee gemoeid is; dat de detachering van een ambtenaar naar een ministerieel kabinet, gelet op het soort functies die daar worden uitgeoefend, hoofdzakelijk intuitu personae is, aangezien men daarvoor wordt aangezocht door de Minister die met het departement belast is; dat verzoekster niet bewijst dat de aanstelling van een ambtenaar bij de permanente vertegenwoordiging rechtstreeks in verband staat met de benoeming van de tussenkomen partij; dat detacheringen daarentegen andere mogelijkheden tot benoemingen of tot uitoefening van hogere functies kunnen openen; dat het middel niet ernstig kan worden geacht;

Overwegende dat er geen grond is om te onderzoeken of de tweede voorwaarde in artikel 17, § 2, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, vervuld is, aangezien geen van de middelen, in de huidige stand van de zaak, ernstig blijken te zijn; dat de vordering tot schorsing niet kan worden ingewilligd,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomt in het kort geding, ingediend door Jan DEVADDER, wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt afgewezen.

Artikel 3.

De kosten van tussenkomst in het kort geding, bepaald op 123,95 euro, komen ten laste van de tussenkomen partij.

Voor het overige wordt de beslissing over de kosten in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de
Ve kamer van de Raad van State, op 27 mei tweeduizend en twee, door :

de HH.	R. ANDERSEN,	voorzitter van de Raad van State,
	P. LIENARDY,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	Chr. NOTEBAERT,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

Chr. NOTEBAERT.

R. ANDERSEN.